

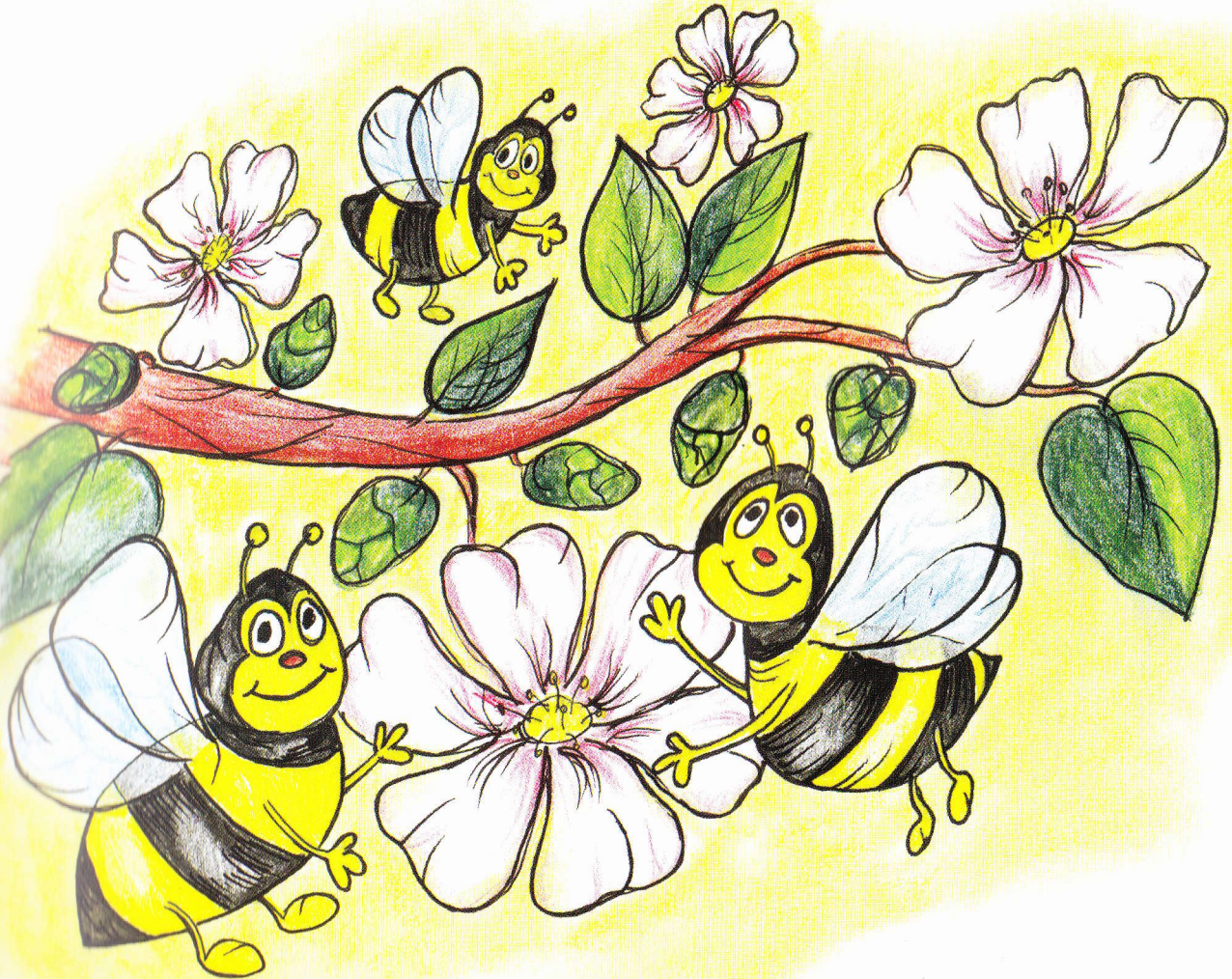
Libris

Respect pentru oameni și animale

AVENTURILE IEPURAȘILOR

Și iată că în sfârșit a venit primăvara. Mirosul florilor te îmbată. Copacii din livadă sunt ninși cu flori albe. Albinele nu mai rezistă să lenevească în stup, au făcut-o toată iarna lungă și friguroasă care în sfârșit a trecut. Parfumul din aer e semnul că primăvara asta nu e doar o glumă, a venit cu adevărat.

Îmbrâncindu-se de nerăbdare la gura stupilor, albinele se năpustesc asupra florilor în căutarea nectarului.

Toată această agitație face să trezească la viață găzele, de toate formele și culorile, care încep să iasă somnoroase de prin cotloane în căutarea razelor calde ale soarelui.

Ograda s-a umplut de ghemotoace aurii care seamănă cu florile de pădăie.

Puișorii abia ieșiți din ouă, galbeni, strălucind în lumina orbitoare a soarelui de parcă ar fi poleiți cu aur, au pornit gălăgioși să descopere lumea. În colțul unei magazii, o găină bătrână, bătrână, da' bătrânăăă... a ieșit la soare să-și încălzească oasele la fel de bătrâne. Mai e și surdă pe deasupra, cotcodăcește tare, mai, mai să-ți spargă timpanele. Are impresia că puii din jurul ei sunt atenți la vorbele ei. Aș, ei au alte griji. Cum scoate o rămă capul din pământ, cum se năpustesc asupra ei. Dar nu o prind niciodată. Sunt încă prea mici, n-au învățat deocamdată cum se face asta.

– Eheee, pe vremea mea... , nu-i mai
face pliscul găinii bătrâne, ce vremuri...

Gum dădea primăvara, ne adunam
și cântam toată ziua. Daaa, cântam.
Cântam, cântam, dar ce cântam? A, da,
mi-am amintit:

„Vine, vine, primăvara
Înflorește toată țara,
Floricele pe câmpii
Hai să le-adunăm copiiiiiii...”

Cântă atât de fals găina bătrână că
puii au rupt-o la fugă, care încotro.

– Frumos, tare frumos mai era, mai
apucă ea să spună, după care adoarme și începe
să sforăie.

Un pui de curcan, căruia abia dacă i-au crescut câteva mărgele, o
privește curios o clipă, apoi pleacă țanțoș mai departe.

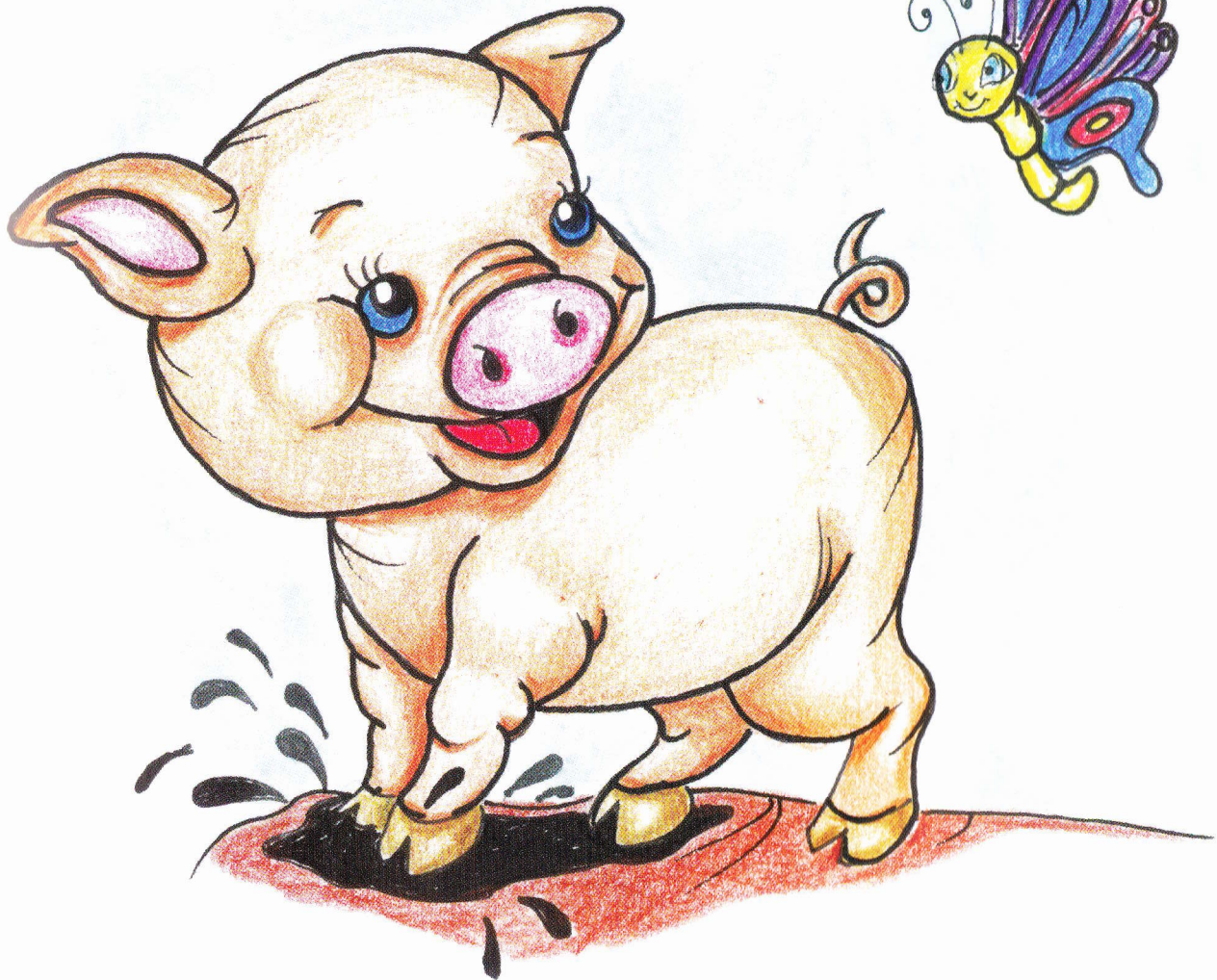
Un motan vârgat, tolănit la umbra din cerdacul casei, toarce liniștit. Din
când în când își mișcă iute câte o ureche, să alunge musca obraznică ce nu-i
dă pace. Un câțel lățos doarme și el puțin mai încolo. Din când în când dă din

lăbuțe. Visează că fugărește cotoiul cel vărgat. Dar vezi de-l prinde...

Respect pentru oameni și cărți

Mai încolo, pe lângă gardul din fundul curții, o purcea dolofană sapă cu râțul pământul de parcă-i excavator. Pe aici pământul încă nu s-a zvântat după topirea zăpezii, iar mocirla e de-a dreptul grozavă. În spatele ei, un godăcel mic și rotofei, murdar de pământ din râț și până-n coada rotită ca un sfredel, o urmează mândru, imitând-o.

Nu știe încă pentru ce trebuie să-și bage năsul în pământ, dar dacă mama lui face asta, înseamnă că așa trebuie.

Deocamdată în cale i s-a așezat ditamai bolovanul și nu știe cum să treacă mai departe.

O rață crăcănată măcăne ca o trompetă stricată, clătinându-se într-o parte și-n alta în timp ce merge, de parcă pământul i s-ar mișca sub labele portocalii.

Este urmată de bobocii ei, care merg în șir indian, piuind fără încetare. Unul, mai curios, a rămas în urmă, iar acum se chinuie de zor să-i ajungă.

